

delse i Jernbanens Tjeneste. Enken har faaet 100 Kr. aarlig. Det er jo noget Lidt, naar der henſes til, at hun har 3 Børn, hvoraf det yngſte er Krøbling. Hun har derfor ſelv maattet tage ud at tjene, og Udvalget har ment, efter hvad der foreligger for os — det kan jo maatte ophyes, at der er andre Forhold, der gjøre det utilraadeligt — at man ogsaa kunde give nogen Opdragelſeshjælp til Børnene i Lighed med, hvad der er ſket for flere Beſtillingſmænds Vedkommende. — Indstillingen Nr. 9 angaar et Andragende om henſigtsmæssige Foranſtaltninger med Henſyn til gennemgaende Indſkrivning i Svintre af Gods paa ſjællandſte og lolland-falſterſte Stationer. Det er bekiendt nok, at den direkte Indſkrivning mellem Lolland-Falster og de ſjællandſke Baner ophører ved Indtrædſen ſelv af meget ringe Froſtveir, og dermed følge ſtore Ulemper for de Paagjældende. Vi kjende det Alle, vi have jo Alle nogen Erfaring om, hvilke Ulemper det forvolder os, naar det ſtandses over Store Velt, men det er forſaa vidt værre her; thi opfatter jeg Andragendet ret, ſavner man her Oplagshuſe, Steder, hvor Varerne kunne opbevares. De paagjældende Affendere maa da ſelv ſørge for at ſtaffe Plads til Varerne, inden Afſendelſen foregaar. Dermed er der unegtelig forbundet baade Bekoſtning, Uleilighed og andre Omſtændigheder af mindre behagelig Art. Kjøbstædernes Handelsforening ſøger jo ingenlunde om, at der under alle Omſtændigheder ſkulde ſte direkte Indſkrivning — det kunde jo ikke ſte — men den ſøger om, at der maa blive Plads til Varerne, naar de affendes mellem de paagjældende Steder, og at da, naar et Skib kan gaa igjennem, Varerne maa komme med, thi det har ingenlunde altid været Tilfældet, at de have kunnet det. Naar Anſøgerne have henvendt ſig til vedkommende Jernbanebeſtyrelſe derom, har denne ſvaret, at Materiellet var optaget af Poſtvæſenet. Det ſynes i det Hele at være Poſtbeſtyrelſen, paa hvilken denne Sag ſtrander. Man tør haabe, at Jernbanevæſenet og Poſtvæſenet, ſom jo fortere under ſamme Overbeſtyrelſe, ville træffe Foranſtaltninger, der kunne være i Handelens og Publikums Interesſe paa det paagjældende Sted, ſelv om det naturligviſ maa koſte Noget. — Indstillingen under Nr. 10 angaar et Andragende fra Beſtyrelſen for danſk Fiſkeexportørforening om en Underſtøttelſe af Statskaſſen til „Danſk Fiſkeritidende“. Andragendet gaar ud paa to Ting, førſt, at der maa blive ydet et ſaa ſtort Tilskud til vedkommende Tidende,

at den kan beſtaa, og dernæſt tillige, at der kan uddeles endel Friexemplarer. Udvalget tror, at det er meget uſſeligt, at den paagjældende Tidende bliver ved at beſtaa; det har man Grund til at tro baade efter den Virkſomhed, den paagjældende Redaktør af Bladet udfolder i denne Sags Tjeneste, og naar man tillige tager Henſyn til, at det er Beſtyrelſen for „Danſk Fiſkeexportørforening“, der anſøger derom; thi denne Forening beſtaar jo af Fiſternes Tillidsmænd paa forſkjellige Steder. Det er ikke en Forening af Fiſkeexportører i en enkelt By eller Egn; nei, Andragendet er underſkrevet af Mænd fra Frederikshavn, Struer, Masnedſund og Fredericia, fra Fiſkeexportører i alle diſſe Byer. Man kan derfor vel nok antage, at det er et almindeligt Onſke blandt Fiſterne, at dette Tidſkrift maa blive fortsat; men Udvalget har dog troet, at det iſtedetfor at give endel Friexemplarer rundt omkring vilde være bedre, at den paagjældende Tidende fik en ſaa ſtor Underſtøttelſe, at Udgiveren blev ſat iſtand til at levere den noget billigere; thi det er meget ofte Tilfældet, at hvad man ſaar gratis ſætter man meget lidt Pris paa — det ligger og flyder til alle Sider — men hvad man betaler Lidt for er man mere tilbøielig til at ſætte Pris paa. Udvalget vil derfor foretrække, iſtedetfor at give Penge til at uddele „Danſk Fiſkeritidende“ gratis, at den paagjældende Udgiver bliver ſat iſtand til at levere Bladet til en noget billigere Pris, ſaa at ſelv uformuende Fiſkere derved kunne blive ſatte iſtand til at holde det. Det er, ſom ſagt, ikke en enkelt By, der ſtøtter Andragendet, men Mænd fra forſkjellige Byer trindt omkring i Landet, der ſtaa ſom Repræſentanter for „Danſk Fiſkeexportørforening“. — Indstillingen Nr. 11 angaar et Andragende fra Beſtyrelſen for Bognmandsforeningen her i Kjøbenhavn, der klager over, at Havnebansens Spor ere ſaa ſlet nedlagte, og Arbeidet ved deres Nedlægning er ſaa ufuldſtændig gjort, at der er ſtore Huller mellem Skinnerne og Stenbroen, hvorved det foranlediges, at almindelige Bogne meget vanſkelig kunne paſſere Gaden; det træffer ikke ſjeldent, at i een Uge knækker der Uxler paa flere endogſaa ret gode Bogne. Det kan nu ikke negtes, at det er et rimeligt Forlangende, at naar Staten bygger Baner, ſkal det ſte ſaaledes, at der ikke er Fare for almindelige Bogne ved at kjøre gennem Gaden, og det er derfor ikke noget ubilligt Forlangende, at Sporene blive lagte paa ſamme Maade her i Kjøbenhavn ſom i Byerne, hvor man har Havneſpor, og hvor man, ſaa vidt jeg veed, lægger dobbelte Skinner. Det er og-